

“Amb Pasqual Maragall hi haurà nou Estatut”

José Montilla (Iznájar, Còrdova, 1955) és l'actual president de la Diputació de Barcelona i un dels alcaldes històrics (a Cornellà de Llobregat) dels socialistes al Principat. Com a primer secretari del PSC, copilota l'estratègia d'aquesta formació per convertir Pasqual Maragall en el substitut de Jordi Pujol.

Hi haurà nou Estatut a Catalunya, la pròxima legislatura? —Dependrà de la voluntat que expressin els ciutadans de Catalunya en les pròximes eleccions del Parlament. El que està clar és que si hi ha una repetició de la majoria que ha governat aquest país durant 23 anys, no hi ha raons per pensar que hi hagi un nou Estatut. Si, com nosaltres esperem, hi ha una nova majoria, amb Pasqual Maragall de president, és clar que sí que hi haurà nou Estatut. Estem convençuts que el país desitja aquest canvi. Llavors hi haurà les condicions necessàries perquè a Catalunya es formulï, amb el suport ciutadà i polític suficient, una proposta de nou Estatut per millorar el nostre autogovern.

Per a nosaltres, la reforma de l'Estatut no és una proposta dels últims mesos, de tipus electoral. Fa set anys que ja ho portem al programa electoral.

—El PSOE podrà assumir la proposta que surti del Parlament de Catalunya?

—Crec que hi haurà condicions suficients perquè la proposta que surti del Parlament de Catalunya sigui viable des d'un punt de vista jurídic i tingui legitimitat, no sols política, sinó també jurídica. Això vol dir que serà una proposta sensata, que reunirà les condicions per poder ser avalada, com a mínim, pel PSOE.

Una altra cosa és si a les Corts, després, aquesta proposta té la majoria suficient per tenir viabilitat. Sense cap mena de dubte la proposta que surti del Parlament català tindrà el suport del PSOE.

—Com reaccionaria el PSC si hi hagués una proposta de nou Estatut, consensuada al Parlament de Catalunya, que no rebés el suport de les Corts de Madrid?

—Pensi que aquest escenari no es donarà, perquè al Parlament de Catalunya no es pot aprovar una proposta de nou Estatut sense el suport també del PSC, ja que no podria tenir la majoria que requereix el mateix Estatut.

—Per això deia, donant per descomptat aquest consens a Catalunya...

—És que si hi ha el consens del PSC hi haurà el del PSOE. Així de clar.

—Vostè és president de la Diputació de Barcelona. Quin paper han de tenir les diputacions en el nou Estatut?

—Han de tenir el mateix d'ara. Evidentment cal canviar algunes coses, perquè no té sentit que les diputacions prestin serveis que corresponen a competències de la Generalitat de Catalunya.

El nostre país, tot i ser petit, té una gran quantitat de municipis. Per exemple, la província de Barcelona en té més que Suècia. Això fa que calgui una administració local de segon grau que faciliti a aquest món local dispers i petit el compliment de les funcions, pel que fa a assignacions, despeses, recursos, capacitat tècnica i financera. Aquest és el paper de les diputacions: fer d'ajuntament d'ajuntaments.

—I què han de fer els consells comarcals o les vegueries?

—Hi ha massa consells comarcals perquè puguin fer aquesta tasca. I segurament per fer la tasca que alguns volen que facin, de fer una mica de

municipis, ja que hi ha comarques que tenen pocs recursos o poca capacitat política, n'hi ha massa pocs.

Les vegueries, o les regions, estan pensades com a àmbits on l'administració de la Generalitat es descentralitza. Avui, cada conselleria està descentralitzada d'una manera diferent. Això és el que primer ha d'ordenar un govern; que la seva administració tingui un ordre, unes normes, que no vagi depenent cada moment conjuntural de la correlació de forces entre els dos partits que integren la federació que governa. Cal una visió global i de país.

Un cop desplegada racionalment l'administració de la Generalitat, vindria una segona fase: que l'administració local de segon grau s'adaptés a l'estructura administrativa de la Generalitat. Però això serà en una segona fase, òbviament, perquè això implica la modificació de lleis estatals. Primer hem de fer el que podem fer nosaltres, no podem començar demanant coses que no depenen de nosaltres.

—Aquesta és la proposta d'organització territorial per Catalunya del PSC; ara bé, amb el document aprovat fa pocs dies sobre el model territorial de l'Espanya, quin és el model del PSOE?

—És un model que té les arrels a la Constitució i als estatuts. Nosaltres ens sentim participants de la Constitució, que avui alguns defensen però que no la van votar en el seu dia. I dels Estatuts; vam votar sí a la Constitució i sí a l'Estatut d'Autonomia del País Basc, de Catalunya, etc. I ens sentim orgullosos d'haver consolidat l'estat de les autonomies, un dels estats més descentralitzats d'Europa.

Precisament, com que fem una valoració positiva d'aquests 25 anys, pensem que avui hi ha condicions per fer un pas endavant, cap a la consolidació d'aquest estat de les autonomies, per adaptar-lo a les circumstàncies actuals. Avui hi ha competències de l'estat nació que són d'Europa; hi ha un grapat de comunitats autònomes que ni se sabia quines eren quan es va aprovar la Constitució; cal tractar la situació de les comunitats en el procés de la presa de decisions de l'estat en el si de la Unió Europea; cal millorar els

"Ens sentim orgullosos d'haver consolidat l'estat de les autonomies, un dels estats més descentralitzats d'Europa."

estatuts d'autonomia per enfortir l'autogovern; cal crear un Senat que realment sigui una cambra territorial, similar al d'altres estats de caràcter federal.

Són raons que ens diferencien sobradament del PP, que pensa que no calen reformes. I ens diferencien també d'altres projectes de tipus independentista o semiindependentista, absolutament inviabilitats, perquè la majoria de la gent no ho vol i perquè en el marc europeu no tenen cabuda.

—Ha aixecat molta polseguera el tema de l'entesa entre els territoris de l'antiga corona catalanoaragonesa. Li fa por a Espanya, aquesta euroregió?

—Fa por a determinats sectors, fonamentalment de la dreta, que, a més, la utilitzen per introduir confusió, per mentir i per crear por entre gent, segurament, poc informada.

És cert que tenim en comú una part de la història, uns elements culturals molt importants, com la llengua. Per tant, tenen sentit aquests lligams culturals. Però tot plegat va més enllà, ja que cada cop tenim més lligams amb territoris que no són estrictament aquests, amb els quals hi ha noves relacions econòmiques. Hem de plantejar-nos unes infraestructures a àmbit més global que el de les comunitats es-

trictes on vivim, o amb les quals tenim lligam de caràcter històric cultural. És en aquest sentit que parlem d'euroregió.

Una euroregió no es planteja en el sentit de separació. Això ho sap perfectament el PP, perquè hi ha presidents de comunitats autònomes sota govern del PP que formen part d'euroregions.

—No deu ser que a Espanya el que li fa por és una Catalunya potent?

—No, a Espanya, no. Al PP, li fa por una Catalunya potent. I li fa por perquè el PP no deixa de ser un partit residual a Catalunya. És un partit que, després de les passades eleccions municipals, lluita per ser la quarta força del Parlament català. Per tant, és normal que, al PP, no li faci gaire il·lusió que Catalunya tingui propostes de lideratge.

—Però, en canvi, fins i tot als seus companys del PSOE, s'han d'explicar molt les propostes que fa Catalunya...

—Segurament aquesta és una de les nostres mancances. Hem de tenir la capacitat suficient per explicar el nostre projecte, el dels socialistes catalans. Nosaltres no volem que Catalunya vagi per lliure, sinó que sigui capdavantera en la construcció europea. Per tant, que estigui bé a Espanya, perquè aquesta Espanya plural, molt diferent

a la que el PP està encaparrat a construir, tingui un paper rellevant en la construcció europea. El paper d'Espanya en la construcció europea sense comptar amb realitats com Catalunya o el País Basc és molt difícil.

—Maragall barrejava l'altre dia el nacionalisme de Bush, Aznar, PNB i CiU, i va dir, indirectament, que per als nacionalismes la guerra és la "regla"?

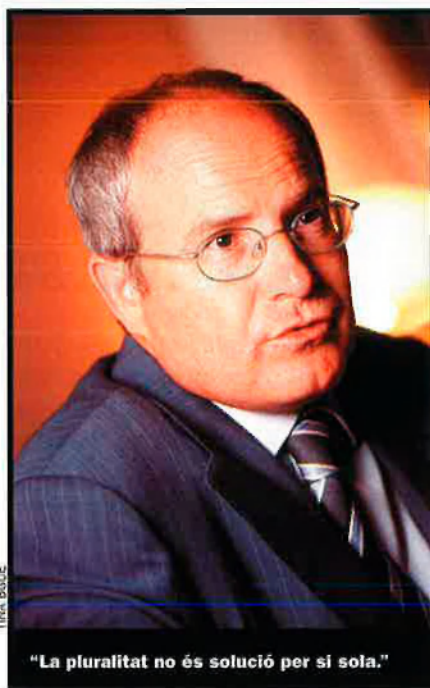
—Aquí el que hi ha és una manipulació. Aquestes declaracions es van fer en l'entorn d'una reunió de *think tanks*, d'instituts europeus socialdemòcrates. Desgraciadament, vulguem o no, les últimes guerres que hi ha hagut a Europa, les han provocades els nacionalismes, els Milosevic, els Tudjman... I la darrera guerra en la qual ha participat Espanya, l'ha provocada també un nacionalista, en el sentit més pejoratiu, com Bush, amb la participació entusiasta d'un nacionalista espanyol, com Aznar. Crec que aquest és el sentit de les paraules de Maragall. No parlava de Catalunya, ni d'Espanya, era un context més general, en una trobada de fundacions socialdemòcrates.

—Joaquim Nadal deia a l'*Avui* que hi ha gent del PSC que se sent nacionalista. Dins del PSC hi ha nacionalistes?

—Dins del PSC hi ha socialistes i hi ha catalanistes. I el catalanisme és diferent al nacionalisme. Els arguments del nacionalisme tenen a veure amb la història. Nosaltres pensem que Catalunya necessita incrementar el seu autogovern, però no per la seva història. Per a nosaltres la raó fonamental per autogovernar-se són els ciutadans d'avui, per poder millorar les condicions de vida del nostre poble. Governar-nos per decidir per nosaltres mateixos, però no tant per la idea romàntica d'uns elements passats, que estan també presents, però no són determinants. Un país no és exclusivament un territori, la llengua i la història, és la voluntat dels seus habitants de governar-se. Aquesta és una diferència fonamental amb els nacionalistes. Nosaltres no som nacionalistes, som catalanistes.

—El model del Pacte de Progrés a les Illes s'havia convertit, per a certs sectors, en un referent a Catalunya. Tal com ha acabat, es replantegen les coses.

"Les últimes guerres que hi ha hagut a Europa, les han provocades els nacionalismes"

TINA BOULE

"La pluralitat no és solució per si sola."

—Potser una de les febleses del Pacte de les Illes és que la pluralitat està bé, però per si mateixa no garanteix necessàriament poder governar. Quan aquesta pluralitat genera moltes contradiccions internes, acaba facilitant que guanyi l'adversari. N'hem de prendre nota, d'aquestes coses. La pluralitat no és solució per si sola.

—Si el PSC acaba sent el partit amb més escons, però no en té prou per governar sol, quina hipòtesi prefereix: un pacte amb ERC i ICV, un amb CiU, o governar tots sols a l'espera del que passi en les eleccions espanyoles, a la primavera?

—Tota formació política es presenta a unes eleccions per guanyar-les, i si és possible, per governar sola. Si això no és possible cal arribar a acords amb les forces amb què hi ha més afinitats.

I això es tracta de veure-ho després de les eleccions autonòmiques, a l'hora de posar sobre la taula quines són les prioritats. Segurament hi ha més coincidència amb les altres formacions polítiques d'esquerra, en principi. Ara, cal veure si, a l'hora de la veritat, les propostes i prioritats que es posen sobre la taula són assumibles.

—Vostè és alcalde de Cornellà de Llobregat. És precisament una de les poblacions de la rodalia de Barcelona que va créixer amb l'arribada de la immigració espanyola del segle passat. Ara, Pasqual Maragall ha tornat a treure aquest tema. Encara és un problema, i més ara que vivim una nova etapa immigratòria?

—Hi ha hagut un procés d'integració globalment satisfactori, amb coses millorables. Però està clar que un dels dèficits del govern nacionalista de CiU és que no ha aconseguit interessar una part substancial dels catalans de segona generació en l'autogovern de Catalunya. On hi ha més abstenció en les eleccions autonòmiques és en les poblacions on resideixen aquests col·lectius. Segurament és un handicap d'un govern que durant 23 anys alguna cosa no deu haver fet bé. No ho dic com una gran catàstrofe, o un gran problema, perquè no ho és, però sí com un fet millorable. Sobretot ho dic pensant en els nous problemes derivats de la nova immigració de països no comunitaris.

—I què faria un govern del PSC per superar aquest distanciament de què parla entre aquests sectors de la població i el Govern de Catalunya?

—Faria polítiques que tinguin a veure amb les preocupacions del conjunt de les persones de Catalunya, i també d'aquesta gent. I tenen a veure amb les polítiques socials, amb el tractament no folklòric dels temes. Això es veu, per exemple, en la relació del Govern amb determinades entitats socioculturals, que deixa en mans de Benestar Social, perquè les consideren més un tema d'assistència social que no pas una aportació cultural, de gent que fa cultura a Catalunya, sigui feta o no en català. Aquesta és una manera de veure les coses que no compartim.

Enric Rimbau